

Kedves Barátaim!

Elnézést kérek, nem megyek végig a megszólításokon, mert akkor nem tudnék benne maradni ebben a bizonyos 10 perces időkeretben.

Egy apró kis történettel kezdeném, valamikor 1992 elején egy Atlanti Tanács, - akkor még nem volt Magyar Atlanti Tanács egy NATO tagországnak, tagállamnak az Atlanti Tanácsa, nevezetesen az Izlandi Atlanti Tanács meghívott engem, hogy menjek el Izlandba és tartsak ott előadást Magyarország euro-atlanti aspirációiról és találkozzam az Atlanti Tanács vezetőivel, tagjaival. El is mentem, nagyon szép utam volt, akkor még kellemes volt utazni és nekem elmesélték, hogy mi az ő feladatuk- Elnök úr egyébként ezt most nagyon ékesszólóan összefoglalta- de Izlandon ez korábban nehezebb volt, mert nagyon erős volt a pacifizmus, az Amerika ellenes érzelmek és bizony az Izlandi Atlanti Tanács nagyon sokat tett azért, hogy az izlandi NATO- tagság azért az különösebb megrázkódtatások nélkül megtörténjék illetőleg működjön. S akkor mondtam én nekik azt, hogy hát ha itt ez ilyen gond, akkor én tudok ajánlani egy üzletet, nagyon szívesen átvesszük az ő NATO tagságukat. Tehát hogy ha ő úgy érzik, hogy ez nekik már úgyis mindegy, mi meg nagyon szeretnék, akkor tulajdonképpen köthetnénk egy ilyen megállapodást. Erre azt mondták, hogy nahát, erről azért szó sincsen, mert ugyan nekik nincs hadseregük, de azért van egy földrajzi helyzetük, amin nekik nagyon fontos és nekik is nagyon fontos a biztonság. a lényeg az, hogy mi már akkor egyértelműen és világosan elhatároztuk azt, hogy mit akarunk, akarjuk a tagságot az észak-atlanti szerződés szervezetében, akarjuk a tagságot az európai közösségben. Mindenki tudja, idősebbek különösen, hogy a magyar és közép-európai rendszerváltozásnak ez volt az egyik központi, kardinális eleme. És nem is szeretnék végigmenni a történeten, hiszen úgyis lesznek itt olyanok, akik ezt részletesen elmondják, talán annyi azért röviden, hogy 93 márciusában ment el a levél Manfred Wörnernek, és ezt most főleg azért is mondom, hogy Manfred Wörner emlékének is áldozzunk itt egy pár másodpercet legalább, mert hiszen ő nagyon sokat tett értünk és nagyon sokat tett a magyar NATO -tagságért. Szó esett már a népszavazásról, aztán 99. február 9.-én született meg az Országgyűlésnek a döntése, elfogadta tudniillik a Washingtoni szerződés becikkelyezéséről szóló törvényt és hát az én nagy személyes élményem három nappal később következett be, hogy tudniillik Missouri államban, Independence-ben, a Truman Library-ban elhelyeztük a csatlakozási okmányokat Bronislaw Geremekkel és Jan Kavannal lengyel illetve cseh külügyminiszterrel és Madeleine Albright, amerikai külügyminiszter asszonnyal együtt, tehát ez életem egyik legnagyobb élménye volt és az is marad. Azt már csak hozzáteszem, hogy tizenkét nappal később indult a NATO első - történelme során első- fegyveres beavatkozása a koszovói bombázások formájában, de most ez egy másik történet. Sokan kérdezték akkor, hogy nahát akkor most nem bánták meg Önök azt, hogy a NATO tagjai lettek, figyelemmel arra, ami tizenkét nappal később bekövetkezett és akkor a válaszuk az volt, hogy pont ellenkezőleg. Képzeljének el egy olyan helyzetet, hogy ez a területünket azért közvetve biztos hogy érintő művelet NATO- tagság nélkül következett volna be. Mi sokkal inkább éreztük magunkat biztonságban annak következtében, hogy bizony pont kevesebb mint két héttel azt megelőzően elhelyeztük a csatlakozási okmányokat. De én nem akarok a történelemről beszélni, mert ennél fontosabb a jövő. És a jövő nagyon egyszerűen összefoglalható. Nekünk, nekünk itt van a jövőnk. Nekünk a jövőnk az Atlanti szövetségben, a transzatlanti rendszerben van. Ebben a családban van, amiről beszélt előbb az Elnök úr. Sok minden változik a világban, ezekről a változásokról ma nagyon sok szó esik; változik a világgazdaság, változik a geopolitika, van egy hatalmas, szerintem lényegében természetes átrendeződés, de vannak dolgok amelyek nem változnak. Nem változnak az értékeink. Az értékeink ugyanazok. És a NATO alapvetően értékközösség. Nekünk nagyon fontos a biztonságunk. Mindenkinek nagyon

fontos a biztonsága, de még fontosabbak az értékeink. Mert akkor vagyunk csak igazán biztonságban, hogyha egy olyan érték közösségben vagyunk, ahol kölcsönösen számíthatunk egymásra. Ahol megvan köztünk a bizalom, a megértés, az egyetértés. A következő évtizedek ugyanúgy erről fognak szólni, mint az elmúlt évtizedek. Biztos, hogy más körülmények között, de az alapszerződés ugyanaz, és az értékeink ugyanazok. És ha már a szerződésről beszélünk; persze, értelmeznünk kell, ahogy az idők változnak az ötödik cikket. Elnök úr említette a kibertámadások témáját, most zártunk el pár órával ezelőtt egy kétnapos konferenciát, Szemerényi Réka szerint nagy sikerrel- remélem, és ott az egyik különlegesen fontos téma éppen a kiberháború volt, hogy akkor hogy is zajlanak majd a jövő háborúi a cyberspace-ben, a kibertérben. Most én azt mondtam, hogy a jövő háborúi – és udvariasságból nem beszéltem az eddigi kibertámadásokról- és arról az alapvető dilemmáról, hogy vajon hol kezdődik a fegyveres támadás. És hogyan fogjuk értelmezni majd, ha ez a dolog igazán komollyá válik, az ötödik cikkünket. Mert hiszen az ötödik cikk számunkra továbbra is a legfontosabb. Az ötödik cikkre épül Magyarország biztonsága. Ezt soha egyetlenegy pillanatra nem szabad elfelejteni. A mi biztonságunk a szövetségesek erején és a szövetségesek szolidaritásán nyugszik. És lesznek persze új veszélyek, de azért a biztonság változatlan, annyiban és én most nem akarok a háborúkról filozofálni, mert nem a háborúról akarunk mi igazán beszélni, hanem a békéről, meg a biztonságról. De a jövőbeli háborúkat nem tudjuk előre látni. Sok minden szó esik erről, izgalmas viták folynak. Nem hiszem, hogy bármennyivel is humánusabb lenne egy kiberháború, mint egy nem kiberháború, gondoljunk arra, hogy ha sok százmillió ember mondjuk élelmiszer, energia és víz nélkül marad, akkor az emberi szenvedés sokkal nagyobb, mint a tüzérv alkalmazása esetén. Tehát nem megoldás ez, ne higgye senki, hogy a háborúk humanizálódnak és mi itt a földön békésen és nyugodtan élünk és valahol a világűrben megvívják a háborút-nem, és a végén valahol területet kell foglalni. És ezért továbbra is a NATO középpontjában áll a területvédelem. A területet védeni kell és a területet csak akkor tudjuk védeni, ha számíthatunk a kollektív védelemre és a szövetségeseinkre. Tehát ebben a szövetségben a helyünk most, és ebben a szövetségben lesz a helyünk a következő években, következő évtizedekben is. Egészen addig, ameddig a világ nem válik tökéletessé, nem válik az abszolút béke glóbuszává. Ebben is lehet hinni, szabad hinni, de azért a biztos az, ha vannak biztos szövetségeseink. És persze az Atlanti Tanács feladata átalakult az elmúlt években, valóban, legfontosabb feladata az volt, hogy megmagyarázza a magyar közvéleménynek, hogy miért fontos nekünk a NATO csatlakozás, miért kell ilyen többséggel megnyerni a NATO csatlakozás híveinek a népszavazást. De most továbbra is ugyanez a feladat, voltak próbatételek egyébként rögtön tizenkét nappal a csatlakozási okmányok letétbe helyezés után már, hiszen akkor is nagyon sok kétely felmerült, elég sok támadás ért minket annak idején, hogy miért támogatjuk ezt és hát persze ezek a próbatételek mennek tovább és úgy érzem, hogy a magyar társadalom ezeket a próbatételeket nagyon jól állja. Ma kérdezte tőlem Lamers elnök úr, hogy hogyan viszonyul a magyar társadalom az afganisztáni szerepvállalásunkhoz, vannak e nagy erejű tiltakozások és a válaszem az volt, hogy a magyar társadalom nem igazán örül ennek, a magyar társadalom elfogadja ezt. És azt hiszem, hogy ebben egyetérthetünk. És ami a jövőt illeti, én azt hiszem, hogy az Atlanti Tanácsra ugyanolyan szükség lesz, mint eddig volt, éppen azért, mert hiszen nagyon sok zavaros gondolat kering ma a világban, nagyon sok kétség van az emberek fejében, nagyon sokan érzik úgy, hogy az értékeinket is át kell valamelyest értékelni- nem kell azokat átértékelni, azok rendben vannak. És én azt hiszem, hogy az Atlanti Tanács továbbra is ebben az irányban fog tevékenykedni, köszönjük nekik mindazt, amit az elmúlt húsz évben tettek és azt is köszönöm előre, amit az elkövetkezendő években és évtizedekben fognak tenni. Köszönöm szépen a figyelmet.